

Мої пісні привикли вихваляти  
за щире співчуття до бідняків.  
Авжеж, неважко про ярмо співати  
тому, хто сам в ярмі свій вік прожив.

Я знаю бій, що виник не сьогодні  
й не завтра скінчиться, одвічний бій —  
світанки над колискою голодні  
і вечори у тиші неживій.

То бій за шмат насущного, змагання,  
в якому виграють лупіж, підлота, мста,  
і гинуть на майбутнє сподівання,  
і в розквіті надія відцвіта.

Вмій погребати кожної хвилини  
ті квіти, що у твій вінок вплелись...  
Укриє листя шар вологий глини,-  
ти жив, любив, щоб смерть прийшла колись.